

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 664/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Petra Ďurčeka, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 SŽ 19/2012 z 22. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o., odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV s. r. o.,

Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 SŽ 19/2012 z 22. augusta 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka uvádza, že 27. januára 2012 jej Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) ako správny orgán v oblasti vysielania a retransmisie doručila výzvu na predloženie súvislého záznamu z televízneho vysielania. Sťažovateľka výzvu nesplnila a rada jej 15. mája 2012 doručila oznámenie o začatí správneho konania č. 232-PLO/O-2368/2012 pre možné porušenie § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov. Rozhodnutím č. RP/037/2012 z 10. júla 2012 rada uložila sťažovateľke pokutu 2 000 €. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu odvolanie. Najvyšší súd rozhodnutie rady napadnutým rozsudkom potvrdil.

Sťažovateľka namieta, že «nie je a nebola povinná RVR predložiť záznam z vysielania a to ani na vyžiadanie RVR, nakoľko táto povinnosť neoprávnene zasahuje do jej garantovaných práv. Spôsob akým dochádza k získavaniu dôkazu – záznamu z vysielania programu jednoznačne porušuje právo sťažovateľky na inú právnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru), a to v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať seba samého“...

Rada si selektívne vyberá, ktorý záznam z vysielania a ktorú jeho konkrétnu časť od sťažovateľky vyžiada... Účelom takéhoto selektívneho vyžiadania však nie je evidencia a ani archivácia predmetnej časti vysielania alebo kontrola dodržania lehoty archivácie, ale naopak jeho účelom je kontrola obsahu a následné možné zahájenie správnych konaní. Takýto spôsob konania sa nijako výrazne nelíši napríklad od vyšetrovacích úkonov policajta pred začatím trestného stíhania, pričom v takomto prípade má podozrivá osoba zaručené všetky práva v zmysle trestnoprávnych zásad (vrátane práva neobviňovať seba samého)...

Sťažovateľka má teda za to, že vzhľadom na špecifickosť postupu Rady a selektívny proces vyžiadania záznamu z vysielania, navyše v čase kedy už existuje „podozrenie“, že sťažovateľka mohla spáchať správny delikt, nie je možné povinnosť podľa ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) Zákona o vysielaní považovať za povinnosť, ktorá má len informačný, evidenčný alebo archivačný charakter, ale za povinnosť, ktorá zaväzuje sťažovateľku poskytnúť aktívnu súčinnosť pri produkovani materiálnych dôkazov, ktoré môžu (ale aj nemusia) v konečnom dôsledku viesť k usvedčeniu zo spáchania správneho deliktu.».

Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd nesprávne vysporiadal s jej argumentom v odvolaní o existencii pokračovacieho správneho deliktu a jej skutky mali byť posudzované „ako čiastkové útoky jedného pokračovacieho správneho deliktu“ a mala byť za ne uložená len jedna sankcia.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezhom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti MAC TV s. r. o... na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 8 Sž/19/2012 zo dňa 22. 08. 2013, porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 8 Sž/19/2012 zo dňa 22. 08. 2013 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV s. r. o... trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom v konaní pred ústavným súdom. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Sťažovateľka podala sťažnosť prostredníctvom advokáta, do dňa predbežného prerokovania sťažnosti však nepredložila splnomocnenie, z ktorého by vyplývalo, že ju označený advokát zastupuje v konaní pred ústavným súdom. Rovnako sťažovateľka nepredložila ústavnému súdu kópiu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Vzhľadom na to, že sťažovateľka splnomocnila na podanie sťažnosti kvalifikovaného zástupcu, ktorý v jej mene sťažnosť aj podal (hoci túto sťažnosť neosvedčila predložením splnomocnenia, že ju zastupuje v tomto konaní), nie je povinnosťou ústavného súdu vyzývať ju na odstránenie nedostatkov sťažnosti o to viac, že sťažovateľka, zastúpená svojím

právnym zástupcom sa na ústavný súd neobrátila prvý raz (do doručenia tejto sťažnosti celkom 32-krát). Splnomocnený advokát, ktorý je osobou znalou práva, a preto by mal byť oboznámený aj s rozhodovacou činnosťou ústavného súdu týkajúcou sa posudzovania zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania, je zodpovedný za podanie sťažnosti bez nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

Ústavný súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, podľa ktorej je v zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05).

Vzhľadom na nepredloženie kópie napadnutého rozsudku k sťažnosti nemožno preskúmať splnenie procesných podmienok konania ani skúmať námietky sťažovateľky, a preto ústavný súd sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2014